

ПОЗОРИЩЕ VI.

[ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, ДЖЕНАРО.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Дженаро! — Утровены сте!

ДЖЕНАРО

Що думате, госпоже? — Утровень, азъ!

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Да, утровены сте!

ДЖЕНАРО

Трѣбало ли е было да ся съмнѣвамъ като ми наляхте въ вино-то.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Ахъ! Не мя товарете съ печаль, Дженаро! — Не ми отнемайте сила-та коя-то ми остая и отъ коя-то имамъ нужда още нѣколко минути. — Слушайте мя. Херцогъ-тъ ви завижда зашто-то ва мысли за мой любовникъ. Херцогъ-тъ мя остави само да изберж една отъ тѣзи безчеловѣщины, или да ва видя убитъ отъ Рустигелло, или да ва наляж азъ сама угрова-та. Страшна угрова, Дженаро, е тѣзи угрова мысль-та за коя-то направя блѣденъ всѣкы Италианецъ кой-то знае исторія-та на тѣзи двадесять послѣдни години...

ДЖЕНАРО

Да страшна е угрова-та на Борджии-тъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Отъ нежъ пихте вый, и никой въ свѣтъ-тъ, освѣтъ папа-та и азъ, незнае цѣръ за тѣзи угрова. Виждате ли това стѣкленце кое-то посижъ скрито въ припасъ-тъ си? Въ тога стѣкленце, Дженаро, съ-